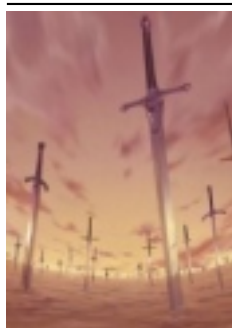

Tế Kiếm

Contents

Tế Kiếm	1
1. Chương 1 Người, Rốt Cuộc Có Nên Cứu Không	1
2. Chương 2 Hãn, Rốt Cuộc Có Nên Giết Không	7
3. Chương 3 (cuối) Kiếm, Rốt Cuộc Có Nên Tế Không?	13

Tế Kiếm

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: vo vong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-kiem>

1. Chương 1 Người, Rốt Cuộc Có Nên Cứu Không

Âm vang còn chưa dứt, đột nhiên đã dứt đoạn, hệt như một con gà đang gáy thì bị người ta vặn cổ vậy.

Thẩm Hổ Thiện vừa nghe thấy tiếng kêu gào thê lương ấy thì sững sờ, ngay sau đó vội vã triển khai khinh công, lướt vào trong rừng, chỉ thấy tại một khoảng trống đã bị chặt hết cây trong rừng, có một hán tử thân đầu mỗi thứ một nơi, máu tươi không ngừng từ chỗ đầu bị chặt đứt phun ra, ngoài ra còn có hai hán tử y phục rách nát, máu tươi loang lổ, một người cầm đại đao đối kháng, một người khác cầm tiêm đao, toàn thân run rẩy, quỳ xuống nhìn người đồng bạn đã bị chặt cụt đầu kia, mồ hôi, nước mắt tuôn ra đầy mặt, thần tình hoàn bị sợ hãi chiếm cứ.

Phía bao vây chỉ có ba người.

Một thanh niên mày rậm áo hồng, hai tay nắm một thanh cổ kiếm.

Một công tử áo gấm đi giày xanh, tay cầm ngân kiếm.

Một người trung niên thần tình lạnh lùng, sắc mặt âm trầm, hai tay đút trong ống tay áo, trên trán có một vết bớt màu xanh.

Người này chẳng hề ra tay, nhưng kiếm chiêu của thanh niên áo hồng và công tử áo gấm kia thập phần lạng lẹ, đại hán cầm đao đã chẳng thể chống cự nổi nữa, sắp phải táng mạng dưới kiếm.

Thẩm Hổ Thiện lướt đến, trong lòng thầm nghĩ: Cứu người là quan trọng, cũng chẳng thể quan tâm xem rốt cuộc là có chuyện gì, bèn hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Một tiếng “đang” vang lên, thanh đao của đại hán đã bị chấn bay, thanh kiếm trong tay thanh niên áo đỏ đâm thẳng tới, công tử mặc áo gấm thì xoay kiếm từ phía sau đâm tới, tình thế như sắp đâm ra hai cái lỗ ở trước ngực và sau lưng đại hán kia vậy.

Thẩm Hổ Thiện cũng chẳng thể để ý quá nhiều, bay nhanh tới, hai tay chụp lấy, đã chế trụ được cả thanh cổ kiếm và ngân kiếm, hai thanh kiếm này đều là bảo kiếm chém sắt như bùn, dù là Thẩm Hổ Thiện chỉ cầm phớt qua bên trên mà cũng cảm thấy làn hơi sắc lạnh trên lưỡi kiếm xâm nhập vào lòng bàn tay.

Người thanh niên cùng công tử nọ lại càng cả kinh, phải biết thứ bọn họ đang cầm trên tay, một thanh là “Thanh Tuyền Thạch Kiếm”, một thanh là “Tiểu Bạch Long”, hai thanh kiếm này một là danh kiếm của phái Võ Đang, thanh kia là bảo kiếm trấn sơn của phái Tuyết Sơn, đều là những lợi khí không gì không phá nổi, bọn họ từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên bị người ta tiện tay chụp lấy rồi giữ trên tay như thế này!

Thẩm Hổ Thiện quát lên: “Chậm đã!”

Hán tử có vết bớt trên mặt kia thân hình lóe lên, đã xông vào giữa ba người Thẩm Hổ Thiện, thanh niên áo đỏ cùng công tử mặc áo gấm, Thẩm Hổ Thiện thấy người này tuy hai tay vẫn đút trong ống tay áo, nhưng thanh thế lại chẳng hề tầm thường, lập tức tung một chân lên, đá hán tử đã thụ thương đó ra ngoài.

Hán tử có vết bớt xanh đang muốn xuất thủ thì đã chẳng thấy người đầu nữa, thân hình hắn lướt tới, vừa khéo đối mặt cùng Thẩm Hổ Thiện, hơi chấn động một chút, nói: “Là các hạ!”

Ánh mắt lại hướng về phía thanh cổ đao có vỏ bằng gỗ cao quá đỉnh đầu mà Thẩm Hổ Thiện đeo sau lưng, lại thất thanh kêu thêm một tiếng nữa: “Là các hạ!”

Thẩm Hổ Thiện cũng ẩn ước cảm thấy người này quen mắt, vết bớt xanh trên mặt kia, thực sự là có vẻ như đã từng thấy qua ở đâu đó, lập tức nói: “Huynh dài là...” Tiếp đó lập tức buông hai tay ra.

Công tử áo gấm và thanh niên áo đỏ đoạt kiếm lại, một người sắc mặt tái mét, một người mặt mũi đỏ bừng, cùng tức giận rít lên một tiếng, vung kiếm đánh tới, hán tử có vết bớt trên mặt mau chóng rút hai tay ra khỏi ống tay áo, đồng thời đặt lên vai hai người, trầm giọng nói: “Đợi một chút.”

Công tử áo gấm tức giận nói: “Hắn có một người, chúng ta có ba người mà lại sợ hắn sao?!”

Hán tử áo đỏ mặt mũi đỏ bừng, hắn mặc áo đỏ, bây giờ ánh lên mặt trông lại càng đỏ như máu, tức giận thở phì phò nói: “Chúng ta đang thay trời hành đạo, ai cản trở, kẻ đó phải nằm xuống!”

Hán tử có vết bớt xanh trên mặt vẫn giữ chặt vai hai người, trầm giọng hỏi một câu: “Người đứng đầu Thất Đại Khẩu...Thẩm Hổ Thiện?”

Câu này của hắn vừa nói ra, hai người mặc áo hồng và áo gấm đều lặng đi, hai đôi mắt cùng rời đến trên người Thẩm Hổ Thiện, trong nhân thân có chút chấn kinh, có chút nghi hoặc, thậm chí còn có chút sợ hãi và hiếu kỳ.

Thẩm Hổ Thiện ôm quyền nói: “Các hạ là...?”

Hán tử có vết sẹo xanh trên trán cười khan một tiếng, nói: “Thẩm huynh có còn nhớ cổ nhân trên Tử Kim sơn?”

Thẩm Hổ Thiện giật mình nhớ ra: “Thì ra là Tụ Trung Thiện Kiếm Vạn Cổ Thiêu Vạn huynh.”

Vạn Cổ Thiêu nói: “Lúc đó, chúng ta bảy đại kiếm thủ của các phái Quát Thương, Nhạn Đăng, Trường Tụ, Thiên Sơn, Côn Luân, Hoàng Sơn, Điểm Thương tỷ kiếm trên Tử Kim sơn, tranh đoạt bí quyết võ công

giấu ở ‘Văn Vương đỉnh’ trong truyền thuyết, kết quả, Thảm huynh một mình một đao, liên tiếp đánh bại chúng ta bảy trận, còn một đao bổ đôi vương đỉnh, nói với chúng ta trong ‘Văn Vương đỉnh’ thực ra chẳng có võ công gì, đây chỉ là độc kế mà bọn oa khẩu (1) bày ra để khiến các cao thủ võ lâm trung nguyên chúng ta tàn sát lẫn nhau... Thảm huynh trong đêm đó có thể nói là đã nổi danh như cồn a.”

Thảm Hồ Thiện nói: “Để vạch trần âm mưu này, đã có chỗ đắc tội, mong huynh đại tha thứ. Thực ra, ta chỉ là tìm cơ hội một đao chém vỡ ‘Văn Vương đỉnh’ mà thôi.”

Vạn Cổ Thiệu nói: “Thảm huynh bất tất phải khiêm tốn, lúc đó, bảy đại cao thủ tại trường, bao gồm cả tại hạ trong đó, có ai muốn để các hạ bỏ cự đỉnh ra? Có điều mọi người đều không can nổi các hạ, đao pháp và võ công của các hạ, quả thực khiến tại hạ phải bội phục.”

Thảm Hồ Thiện cười nói: “Hồ thẹn, nhưng không biết hôm nay...là có chuyện gì thế?”

Vạn Cổ Thiệu thở dài một hơi nói: “Cái này thì là Thảm huynh không phải rồi, Thảm huynh vì muốn cứu người, nhưng vấn đề là: những kẻ này, có đáng cứu hay không?”

Thảm Hồ Thiện sững sốt: “Ồ?”

Vạn Cổ Thiệu quay sang hán tử áo đỏ giới thiệu: “Vị này là đệ tử của chương môn phái Tuyết Sơn Thu Ánh Thụy.” Lại quay sang công tử áo gấm nói: “Vị này là con trai duy nhất của Tham tán hành tỉnh Sơn Tây Cổ Điền Tang, Cổ Cẩm Tang.”

Hắn dừng một chút rồi tiếp: “Hai người bọn họ đều từng liệt danh ‘hiệp thiếu’ được võ lâm công nhận, vẫn luôn hành hiệp trượng nghĩa, thể thiên hành đạo, được người trong giang hồ tán tụng.”

Thảm Hồ Thiện ánh mắt chớp động: “Ồ? Nói như vậy là ta đã cứu sai người rồi?”

Hán tử áo đỏ Thu Ánh Thụy tức tối nói: “Thế thì sao chứ? Người đã trốn mất rồi?” Thảm Hồ Thiện ngăn rồi lại ngăn, cản rồi lại cản, hai hán tử thân thể đầm máu còn lại đều sớm đã chạy mất rồi.

Thảm Hồ Thiện nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ba vị có thể nói rõ ra không?”

Thu Ánh Thụy hừ mũi mạnh một tiếng.

Vạn Cổ Thiệu chỉ vào thi thể trên mặt đất, nói: “Thảm huynh có biết hắn là người thế nào không?”

Thảm Hồ Thiện lắc đầu. Thu Ánh Thụy cười lạnh nói: “Hắn chính là tên trùm thổ phỉ trong cả dãy Chấn sơn này, tên gọi Uyển Nhuệ Hồ, kẻ này là một tên đại tặc, ông nói xem có nên giết không?!”

Thảm Hồ Thiện lạnh lùng nói: “Ta cũng là trùm thổ phỉ, ta cũng đáng giết!”

Vạn Cổ Thiệu thấy đề tài câu chuyện không đúng, vội nói: “Có điều, tên Uyển Nhuệ Hồ này không chuyện ác gì không làm, sao có thể so sánh với Thảm huynh được?”

Thảm Hồ Thiện lạnh nhạt nói: “Hai người còn lại thì sao?”

Vạn Cổ Thiệu nói: “Hai kẻ này, một tên là Lưu Tuế Kỳ, là một tên du côn, người dân địa phương đều gọi hắn là Lão Lưu, kẻ còn lại là nghịch đồ của phái Điểm Thương, tên gọi Thiệu Tinh Vũ!”

Thảm Hồ Thiện “ồ” một tiếng, hỏi: “Thiệu Tinh Vũ? Không phải một trong năm đại môn đồ của Trình Vô Tướng phái Điểm Thương sao?”

Vạn Cổ Thiệu nói: “Chính phải. Phái Điểm Thương là một trong năm đại đồng minh của võ lâm ‘Đao Bính hội’, Trình Vô Tướng Trình tiên sinh là sư đệ của chương môn phái Điểm Thương Chung Thác, tổng cộng thu nhận năm đồ đệ, vốn đều là danh gia đệ tử, nhưng hắn không biết tự trọng, học nghệ còn chưa thành đã bị Trình tiên sinh trục xuất ra khỏi phái Điểm Thương, sự xấu xa của kẻ này có thể thấy rõ.”

Thảm Hồ Thiện trầm ngâm nói: “Chuyện này, ta cũng nghe nói qua... Có điều, như vậy cũng không đáng tội chết.”

Vạn Cổ Thiệu nói: “Cái này thì đương nhiên không thể nói gì tới tội trạng, nhưng hắn rời khỏi phái Điểm Thương, trở về quê quán ở thôn Đan Đồng, lại làm ra những chuyện khiến người ta căm phẫn!”

Thảm Hồ Thiện liền hỏi: “Chuyện gì?”

Vạn Cổ Thiệu nói: “Tên Thiệu Tinh Vũ này dùng những công phu học được từ phái Điểm Thương, áp bức lương dân, không chuyện xấu gì không làm, phàm có ai không nghe theo ý của hắn, lập tức sẽ bị quyền đâm cước đá, các hương dân ở thôn Đan Đồng không ai là không hận hắn đến thấu xương, nhưng lại không dám phản kháng. Nhưng tên Thiệu Tinh Vũ này, càng ngày càng ngông cuồng, không ngờ lại nghe theo sự xúi dục của tên lưu manh Lưu Tuế Kỳ, thừa cơ anh hắn là Thiệu Tinh Vân ra ngoài làm ăn, dâm ô chị dâu hắn, chị dâu của hắn khóc tới ngập trời ngập đất, kinh động Thiệu lão đầu, Thiệu lão đầu lần này tức giận vô cùng, mắng nhiếc Thiệu Tinh Vũ không ngừng, tức giận tới mức cầm cái cuốc đánh hắn, kết quả, ngược lại còn bị Thiệu Tinh Vũ một cước đá chết, hàng xóm bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy thì không chịu nổi, đi tới khuyên giải, cũng bị hắn giết mất hai ba người...”

Thẩm Hổ Thiện sắc mặt trầm xuống, trong mắt lóe lên nộ hỏa, Vạn Cổ Thiệu tiếp tục nói: “Vị Cổ công tử này muốn chấp hành nhiệm vụ, bắt hắn trở về, nhưng tên Thiệu Tinh Vũ này cùng với Lưu Tuế Kỳ còn giết thêm vài công sai, đi tụ họp với cường đạo trên Chấm sơn gần đó, do tên Uyển Nhuệ Thanh này cầm đầu, cướp sạch của cải của hương dân thôn Đại Đồng một phen... Chúng ta và Cổ công tử là chỗ giao tình thâm sâu, cậu ấy gửi bỏ câu đưa thư tới, chúng ta liền lập tức tới hiệu mệnh, san phẳng tặc nhân ở Chấm sơn, còn lại ba tên tặc tử này, đuổi đến nơi đây, cuối cùng giết chết được một tên, không ngờ...”

Thẩm Hổ Thiện áy náy nói: “Không ngờ sự tình lại bị ta phá hỏng! Cái thứ gian ác, sát phụ dâm tẩu như thế này, người người đều phải trừ diệt, để tạ tội với ba người các vị, trách nhiệm truy sát này ta sẽ đảm nhiệm, thế nào?”

Vạn Cổ Thiệu cuống quýt nói: “Thẩm huynh không biết nguyên nhân trước sau, nào có lỗi gì? Có điều, chuyện giết tên ác đồ này, vì đó là do quan phủ ủy nhiệm, sự môn giao phó, cứ để chúng tôi phụ trách là được rồi, Thẩm huynh khỏi cần vất vả.”

Thu Ánh Thụy hừ lạnh một tiếng: “Vốn dĩ chúng ta đã sắp giết được ba tên tội ác tày trời này để tế kiếm rồi, chỉ cần ngài không nửa chừng ngăn trở thì đã là may mắn rồi.”

Thẩm Hổ Thiện biết các thiếu hiệp trong võ lâm muốn giữ được danh hàm (2) “hiệp thiếu”, một năm ít nhất cũng phải giết chết một tên đại gian đại ác, tục gọi là “tế kiếm”, tạm chưa luận tới việc người đó có phải là chịu sự sai phái của mười một đại môn phái hay mệnh lệnh của “Võ Học Công Thuật viện”, tóm lại, phàm là “hiệp thiếu”, chức trách chính là trừ gian diệt ác, chuyện của những danh môn chính phái này, Thẩm Hổ Thiện trước nay vẫn không muốn nhúng vào, huống chi Cổ Cẩm Tang lại là con trai của đại quan Cổ Điền Tang, chuyện này dính dáng đến quan phủ, Thẩm Hổ Thiện vốn không muốn có qua lại gì với các quan viên, cũng chẳng muốn quản chuyện không đâu, biết rằng ý tứ trong lời của Thu Ánh Thụy là không muốn y tranh đoạt công lao, lập tức cười nói: “Được, chuyện này là ta không đúng, ta không nên nhúng tay vào mới phải.”

Thu Ánh Thụy nói: “Hai tên tặc tử kia võ công cũng chẳng phải kém cỏi, ngài thực sự có nhúng tay vào cũng vị tất đã được kết quả tốt đẹp gì!”

Vạn Cổ Thiệu nghiêm mặt lại, thấp giọng quát: “Thu thiếu hiệp!” Sau đó hướng về phía Thẩm Hổ Thiện mặt đầy vẻ tươi cười nói: “Thẩm huynh, xin đừng trách!”

Thẩm Hổ Thiện ôm quyền nói: “Nặng lời rồi, cáo từ!”

Cổ Cẩm Tang vẫn luôn im lặng không nói gì, đột nhiên cất tiếng: “Chậm đã!” Đột nhiên, trong tay hắn lóe lên ngân quang, thanh trường kiếm như một con độc xà, đâm thẳng tới yết hầu Thẩm Hổ Thiện.

Thẩm Hổ Thiện đột nhiên xoay người, không ngờ lại đưa lưng hướng về phía đó, “xoẹt” một tiếng vang lên, mũi kiếm của Cổ Cẩm Tang lại thành ra đâm vào trên lưỡi đao sau đầu Thẩm Hổ Thiện.

Đồng thời, năm ngón tay trái của Thẩm Hổ Thiện đã đặt trên chuôi đao.

Năm ngón tay y nắm chặt chuôi đao, những đường gân xanh ở mu bàn tay có thể nhìn thấy rõ, Vạn Cổ Thiệu vội vã kéo Cổ Cẩm Tang ra, Cổ Cẩm Tang mặt xám xanh, dây dũa găm lên: “Người là cái thứ gì chứ?! Ta nhìn không quen cái bộ dạng tự cao tự đại của hắn!”

Vạn Cổ Thiệu đẩy Cổ Cẩm Tang ra, quát lên một câu: “Cổ công tử, người quên mất khi người ra ngoài lệnh tôn đã giao phó những gì sao?!” Sau đó hết sức lo sợ hướng về phía Thẩm Hổ Thiện vái lạy nói: “Thẩm

huynh...”

Thẩm Hồ Thiện vẫn quay lưng về phía ba người, tay đặt trên chuôi đao, thủy chung không quay đầu lại, chỉ nghe y trầm giọng nói: “Đây là hành vi của ‘hiệp thiếu’ sao?”

Vạn Cổ Thiệu vội vã nói: “Cổ công tử tuổi trẻ khí thịnh (3), các hạ ngàn vạn lần đừng trách tội!”

Chỉ thấy gân xanh trên mu bàn tay Thẩm Hồ Thiện dần tan đi, các ngón tay cũng lần lượt buông dần ra, cuối cùng hạ tay xuống, y nói: “Nếu một kiếm đó đã lấy mạng ta, ta sẽ phải trách móc ở đâu đây?” Dứt lời liền bước từng bước lớn bước đi, một lát sau đã khuất hẳn khỏi khu rừng rậm rạp.

Vạn Cổ Thiệu nhìn theo cho đến khi bóng dáng của Thẩm Hồ Thiện biến mất hẳn, lúc này mới dùng ống tay áo lau mồ hôi, miệng nói: “Nguy hiểm thật!”

Cổ Cẩm Tàng không phục nói: “Ta thấy hãn cũng chẳng có gì, làm gì mà huynh phải sợ hãn như thế?”

Vạn Cổ Thiệu nghiêm mặt nói: “Cổ công tử, người có chỗ không biết, tên Thẩm Hồ Thiện này võ công không phải tầm thường, đặc biệt là đao pháp của hãn, đến cả nhân vật cỡ như Công Vũ Kính cũng chết trong tay hãn... Cái khác chưa nói, riêng cuộc chiến giành ‘Văn Vương đỉnh’ trên Tử Kim sơn, những người khác ở đó, võ công của ai cũng không dưới ngu huynh, nhưng đều không cản nổi Thẩm Hồ Thiện, người này, có thể không đắc tội thì không đắc tội là tốt nhất.”

Thu Ánh Thụy cười giễu cợt: “Võ công giỏi thì sao chứ? Chỉ là một cái đầu bò ngu ngốc, không phải đã bị hai ba câu của Vạn đại ca lừa cho tâm phục khẩu phục rồi sao?”

Vạn Cổ Thiệu cũng không khỏi có chút đắc ý, cười nói: “Cái gì mà hào hiệp nghĩa sĩ, thực ra những kẻ đó mới là dễ bị lừa nhất, chẳng cần phải dùng đến vàng bạc tiền tài, cũng chẳng cần dùng quyền vị mỹ sắc, chỉ cần cho hãn hai chữ nhân nghĩa, hãn sẽ liền xông pha khói lửa, chết cũng không từ... Ít nhất, cũng sẽ ngoan ngoãn vâng lời!”

Ba người nhất tề cười lớn.

Thu Ánh Thụy đột nhiên nói: “Nhưng, để cho hai tên khốn nạn đó trốn mất, khó tránh khỏi mối tai họa sau này!”

“Bọn chúng trốn được sao?” - Vạn Cổ Thiệu mỉm cười, vỗ vỗ vai Cổ Cẩm Tàng bên cạnh, - “Có công tử của Cổ đại nhân ở đây, lại thêm ‘hiệp thiếu’ của danh môn chính phái như đệ, Thiệu Tinh Vũ và tên họ Lưu đó còn có thể bay thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta sao?!”

Thu Ánh Thụy lúc này mới nở nụ cười rạng rỡ nói: “Vạn đại ca, thảo nào gia sư muốn huynh giúp chúng ta xuất đầu lộ diện, thì ra đi theo huynh không sai chút nào!”

Cổ Cẩm Tàng cũng cười nói: “Cha cũng không nhìn sai,... Chỉ trách mấy tên bọn Thiệu Tinh Vũ đó, sinh nhầm giờ!”

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ liều mạng trốn chạy, vượt qua một ngọn núi, lại qua một ngọn núi, đi qua một rừng rậm, lại qua một rừng rậm, Lưu Tuế Kỳ đã sắp chẳng thể duy trì nổi nữa, thở phì phò, bám vào một thân cây, hết như đang bám vào được một khúc gỗ nổi trong dòng nước chảy xiết, ho lên sặc sụa, mồ hôi tuôn ra như mưa: “Ta... ta... ta thực sự... không đi nổi... nữa rồi...”

Thiệu Tinh Vũ cũng thở phì phò nói: “Không đi nổi,... cũng phải... đi!”

Lưu Tuế Kỳ nói với vẻ thê thảm: “Chúng ta... đi liều với bọn chúng...”

Thiệu Tinh Vũ lắc đầu nói: “Chúng ta quyết không phải đối thủ của bọn chúng...”

Hắn ngẩng mặt lên trời thở dài: “Không biết... người cứu chúng ta kia,... có phải là địch (...thủ) khi ba người bọn chúng liên thủ không...?”

Lưu Tuế Kỳ đáp: “Ta thấy... y đưa tay ra chụp một cái, lập tức đã tóm được... hai thanh kiếm của hai tên vương bát đần (4) kia, nhất định... nhất định sẽ không... thua đâu...”

Thiệu Tinh Vũ buồn bã nói: “Thắng thì sao chứ? Có hắc bạch lưỡng đạo chống lưng, vị hiệp sĩ kia võ công dù có cao hơn nữa thì cũng chẳng thoát nổi... Y vì chúng ta mà tự hại mình rồi!”

Lưu Tuế Kỳ cảm hận nói: “Tốt nhất là y giết hết bọn chúng!”

Thiệu Tinh Vũ đột nhiên áp tai xuống đất nghe ngóng một hồi rồi nói: “Ta thấy... chúng ta hãy mau chạy đi thôi!”

“Chạy!” Lưu Tuế Kỳ cười thảm nói: “Trời đất tuy rộng lớn, nhưng có thể để cho chúng ta trốn đến nơi nào đây?”

Thiệu Tinh Vũ sắc mặt trầm trọng, nói từng câu từng chữ: “Đặt mình vào chỗ chết thì mới có thể sống.”

Lưu Tuế Kỳ nhìn Thiệu Tinh Vũ với vẻ khó hiểu.

Thiệu Tinh Vũ nói: “Đến nhà giam ở huyện Viên Sơn!”

Hưu ban đầu (5) và Phù bộ đầu tuần tra trên đường Cao Hoài huyện Viên Sơn, đột nhiên nghe thấy trong một căn nhà lớn có tiếng người hô: “Có cướp, bắt lấy cường đạo!”

Hưu ban đầu vung đao bước đến, Phù bộ đầu đưa tay kéo hấn lại, Hưu ban đầu vội vã nói: “Có kẻ gây án, còn không mau đi bắt người!”

Phù bộ đầu nói: “Huynh có biết giờ là lúc nào không?”

Hưu ban đầu nhìn sắc trời rồi đáp: “Chừng gần tới giờ thân chứ gì? Cái này thì có can hệ gì chứ?”

Phù bộ đầu nói: “Tặc nhân dám giữa ban ngày ban mặt gây án, tự nhiên là có cái gì đó để nhờ cậy, chúng ta nốt khắc này là sẽ đổi ban, hà tất phải gây thêm phiền phức?”

Hưu ban đầu nói: “Chúng ta có chức trách trên người, chuyện này không thể không quản!”

Phù bộ đầu nói: “Vậy được.” Dứt lời liền buông tay ra.

Hưu ban đầu chạy được vài bước, thấy Phù bộ đầu chẳng hề theo sau, trong lòng không khỏi sợ hãi, hỏi: “Người không cùng đi?”

Phù bộ đầu thản nhiên nói: “Đại tẩu đang đợi huynh về ăn cơm, các hài tử cũng đang mong ngóng huynh về đó!”

Hưu ban đầu vừa nghe thế, bàn chân liền như bị đóng đinh vậy, không đi nổi nữa, Phù bộ đầu nói: “Chúng ta hãy để nó...”

Đột nhiên, có hai đại hán xông thẳng tới trước mặt, trong tay ôm một vật trông như cái hộp được bọc gấm, chạy thẳng tới, Hưu ban đầu kêu lên: “Va phải rồi! Va phải rồi!” Phù bộ đầu thấy trong tay hai người này đều cầm đao sắc lấp lánh nhất thời chẳng biết nên làm thế nào.

Bỗng nhiên, hán tử đi phía trước vấp chân một cái, “oạch” một tiếng ngã xuống đất, lần này thì Hưu ban đầu không kiềm chế nổi nữa, nhảy vọt đến, dùng đầu gối đè lên tên cướp bị ngã kia. Hán tử còn lại đã chạy đến gần trước mặt Phù bộ đầu, khi hai bên mặt đối mặt, Phù bộ đầu chỉ thấy người tới mày rậm mắt to, mặt đầy râu ria, da thịt tung tóe, thanh đao sắc trong tay phát sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy trong lòng run run, thanh đao ở hông rút ra cũng không được, mà không rút ra cũng không được.

Hưu ban đầu kêu lớn: “Bắt lấy hấn, bắt lấy hấn!”

Phù bộ đầu còn đang chần chừ nghi vấn, đột nhiên “bụp” một tiếng vang lên, khuôn mặt đã trúng một quyền, lần này dù Phù bộ đầu có tham sống sợ chết hơn nữa cũng không thể không đứng ra chống cự, lập tức hai tay túm lấy, dùng càm nã thủ giữ chặt tay phải của đối phương, không ngờ chỉ sau cái túm này, mọi việc đều thuận lợi, đối phương ai da một tiếng quỳ phục xuống, không ngờ đã bị bắt lấy.

Phù bộ đầu mừng rỡ nhìn qua, lập tức thần uy phần chấn, một cước tung ra, đá bay thanh đao sắc trong tay đối phương, kêu lên: “Hắc! Đại gia cố ý nhường người một chút thôi, xem tên ác tặc người còn có thể hung dữ bao lâu?!”

Bắt được hai tên giặc cướp trên đường, tuy không phải là công lớn, nhưng cũng có thưởng, Phù bộ đầu càng dương dương đắc ý, đến cả bản thân hắn cũng không ngờ môn “cầm nã thủ” mà bản thân nhiều năm không luyện tập cũng vẫn còn thần hiệu như vậy!

Chú thích:

(1): Giặc lùn, chỉ người Nhật Bản

(2): Danh hiệu + cấp hàm

(3): Ý rằng dễ tức giận

(4): Vương bát đản - là một câu chửi thường được dùng trong dân gian. Trên thực tế vốn là do đọc chệch từ “vong bát đoan” - . Thời cổ “bát đoan” gồm có “hiếu, lễ, trung, tín, lễ, nghĩa, khiên, sỉ”, “bát đoan” này là cái gốc làm người, quên đi “bát đoan” tức là quên đi cái căn bản để làm người, người quên đi “bát đoan” bị mắng là “vong bát đoan”. Có lẽ là do “vương bát đản” càng thông tục dễ hiểu hơn so với “vong bát đoan”, sau này, câu tục ngữ “vong bát đoan” đã biến thành “vương bát đản”.

2. Chương 2 Hắn, Rốt Cuộc Có Nên Giết Không

Hai tên “lưu manh to gan” này chính là Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ.

Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ phải đeo gông lên, khóa chặt lại, sau đó bị đẩy vào một gian nhà lao hôi thối, tên ngục tốt đập vào mõng Lưu Tuế Kỳ, mắng: “Vào trong ăn xú trùng đi! Dám to gan đi đánh quan sai!” Nói xong liền khóa cái khóa sắt lại, nghênh ngang ra ngoài.

Lưu Tuế Kỳ xoa xoa mõng, vẻ mặt đau khổ nói: “Đánh quan sai không phải là ta a!”

Thiệu Tinh Vũ áy náy nói: “Để người phải chịu tội thay rồi, tên quan sai đó cứ không chịu động thủ, nếu ta không đánh hắn, làm sao hắn chịu bắt ta chứ?”

Lưu Tuế Kỳ thấp giọng nói: “Chúng ta tiến vào nơi đây là an toàn rồi sao?”

Ánh mắt Thiệu Tinh Vũ mau chóng liếc nhìn sơ qua một lượt, chỉ thấy trong gian nhà lao này vừa bẩn vừa đen vừa hôi thối, có một lão giả tóc tai rối bời, hồn tiêu phách lạc đang ngồi đó, khó mà phân biệt được là còn sống hay đã chết, còn có một người bần đến chẳng giống người nữa, toàn thân bám đầy ruồi nhặng, nhìn vào bọn họ, cười một cách ngốc nghếch.

Thiệu Tinh Vũ ép thấp thanh âm xuống nói: “Bọn chúng đi khắp nơi lòng bất chúng ta, thể nào cũng không ngờ được rằng chúng ta sớm đã vào đây rồi.”

Lưu Tuế Kỳ nói: “Đúng thế, chúng ta không dùng tên thật...”

Thiệu Tinh Vũ “xuyết” một tiếng nói: “Cẩn thận chết đó!”

Lưu Tuế Kỳ lại bắt đầu lo lắng hỏi: “Liệu chúng ta có bị phán... xử tử không?”

Thiệu Tinh Vũ đáp: “Sao có thể chứ! Chúng ta không đánh bị thương người không giết người... Ngồi đây một hai năm, sau khi ra ngoài là mọi chuyện sẽ nhạt đi, không sợ người khác nhận ra nữa!”

Lưu Tuế Kỳ vẫn có chút âu lo: “Nhưng... liệu có bị nhốt rất lâu...?”

Đột nhiên người vẫn luôn cười ngốc nghếch kia cười nói: “Nhốt rất lâu, nhốt định là nhốt rất lâu, phạm là người vào tới nơi này, nhất định sẽ bị nhốt rất lâu...”

Lưu Tuế Kỳ kỳ quái nói: “Người...”

Người nọ cười hề hề bước đến, đi vòng quanh đánh giá hai người họ một hồi, lắc đầu nói: “Ồ, hai người các người vào nơi này rồi, đi ra không dễ dàng đâu! Các người đã phạm tội gì?” - vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc như phán quan, - “Giết người? Cướp bóc? Hay là đại tội ghê gớm gì, mau khai thực ra cho ta, nếu không...”

Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ thấy người này điên điên khùng khùng, cũng không để ý đến, kẻ điên đó thấy người ta không để ý đến hắn, càng làm bộ làm tịch thêm, muốn thu hút sự chú ý của người khác: “Các người có biết không? Các người đều là tội ác cực lớn, tội không thể tha, còn ta...” Hắn ra sức vỗ ngực mình, lớn tiếng nói: “Ta chỉ bị nhốt hai mươi năm, hai mươi năm nữa mà thôi, hi hi, hai mươi năm sau ta có thể ra ngoài rồi, hai mươi năm, hai mươi năm...” Đang nói, hắn không ngờ lại khóc lên.

Hai người Lưu, Thiệu nghe mà trong lòng sợ hãi, run giọng nói: “Anh bạn, người rút cuộc đã phạm tội gì mà bị tống vào đây?”

Hán tử điên ngồi xuống tự đánh chính mình: “Ta đáng chết, ta đáng chết, ta không nên ăn trộm màn thầu, ta không nên ăn trộm... Vừa khéo lại ăn trộm ở quán màn thầu có họ hàng với huyện đại gia!”

Lưu Tuế Kỳ thử dò hỏi: “Người... người ở đây bao lâu rồi?”

Hán tử điên vừa khóc vừa úp mặt xuống gối: “Bảy năm rồi.”

“Bảy năm rồi!” Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ đều đồng thời chấn động, trong lòng thầm nhủ: Đây là thế giới gì thế này?! Ăn trộm vài cái màn thầu, không ngờ lại phải ngồi hai mươi năm bảy từ!

Nhưng hán tử điên đó ra sức đứng dậy, cười hi hi nói: “Bảy năm, bảy năm, ta đã qua bảy năm rồi, còn có hai mươi năm, rất nhanh thôi, ta sẽ được ra ngoài, ta sắp được ra ngoài rồi, khi ta ra ngoài, các người còn ở đây... hi hi hi...”

Lão nhân nằm trên mặt đất đó thở dài một hơi, nói: “Hắn tới nơi đây lâu lắm rồi, thấy người tiến vào đều lần lượt đi ra, chỉ còn lại hắn, cho nên có chút...” Lão chỉ chỉ vào đầu, giải thích với Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ.

Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ gật đầu.

Nhưng hán tử điên kia không ngờ đã bắt đầu kích động, bực tức kêu lên: “Người điên rồi! Ta không điên! Là người điên! Ta chỉ bị phán hai mươi bảy năm, người là tử hình, người bị phán tử hình!”

Lần này lão giả cũng kích động, giấy dựa đứng dậy, râu tóc dựng đứng cả lên, thở phì phò nói: “Câm cái mồm chó của người lại, ta còn chưa bị phán tội, ai nói là tử hình? Nhất định không phải tử hình! Ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài!”

Hán tử điên cười lên những tiếng chói tai và nhảy cẫng lên, chỉ vào lão giả: “Tử hình, tử hình!”

Một bàn tay của lão giả đánh ra, tát ngay vào mặt hán tử. Lão giả sắc mặt đỏ bừng, quát mắng: “Ta là bị oan! Người mới là thứ chẳng có hi vọng gì, trộm ăn cái bánh bao nên bị người ta phán chung thân, tù tội vô kỳ hạn!”

Hán tử điên bị ăn phát tát này, sững sờ xoa mặt nói: “Ta cũng là bị oan... Ta không phải chung thân, ta không phải chung thân, ta chỉ là hai mươi bảy năm, hai mươi bảy năm!...” Hắn dùng ngón tay tính từng năm từng năm một, dùng hết mười ngón tay, lại đi dùng mười ngón chân để tính, nhưng vẫn không đủ để tính, hắn cứ tính cứ tính, đột nhiên khóc òa lên.

Cơn dư nợ của lão giả còn chưa tiêu hết, cứ dậm dậm chân bước qua bước lại: “Ta không phải tử hình, sắp biết rồi...” Lão nhìn ra ngoài hàng chắn song gỗ, lầm bầm nói: “Ta sắp được ra ngoài rồi...”

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ nghe được những lời này, chỉ cảm thấy kinh tâm động phách. Thiệu Tinh Vũ thấy lão nhân này cũng phải gần sáu mươi tuổi rồi, nhưng vẫn có lòng ham muốn cầu sinh mạnh mẽ như vậy, trái tim như bị va mạnh phải, hỏi: “Lão nhân gia người... phạm phải tội gì?”

Lão giả trừng mắt nhìn Thiệu Tinh Vũ, không nói gì nữa. Lúc này, trong gian nhà lao càng ngày càng u ám, phía xa xa mới có một ngọn đèn dầu, những tiếng rên rỉ, gào khóc, cùng tiếng dậm chân lịch lịch, tiếng gõ và khóa sắt va vào nhau từ các gian phòng giam khác không ngừng truyền đến, trong gian nhà ngục u ám này, quả đúng là tối tăm đáng sợ, Lưu Tuế Kỳ kéo góc áo Thiệu Tinh Vũ hỏi: “Nếu bọn chúng cũng phán chúng ta có trọng tội, vậy...”

Thiệu Tinh Vũ trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố làm ra vẻ sáng khoái nói: “Như thế so ra dù sao cũng còn tốt hơn chết dưới kiếm của ba tên vương bát đần kia!”

Lưu Tuế Kỳ trong lòng tràn ngập ưu lo: “Nếu... bọn chúng tách chúng ta ra thì sao?”

Thiệu Tinh Vũ trong lòng đau xót: bản thân hẳn rồi cuộc đã làm ra chuyện ác gì, sao ông trời lại bắt hẳn muốn chết không được muốn sống chẳng xong, phải chui rúc sợ hãi mà sống tiếp thế này chứ? Nhưng hẳn chỉ đành an ủi Lưu Tuế Kỳ: “Sẽ không đâu... không... đâu... Chúng ta phải kiên nhẫn một chút...”

Lưu Tuế Kỳ thở dài một hơi, ngữ khí tràn ngập vẻ tuyệt vọng nói: “Chỉ cần bọn chúng không phát hiện ra chúng ta, thì...”

Thiệu Tinh Vũ vội cắt lời: “Cho dù phát hiện ra thì sao chứ, chúng ta đang chịu hình phạt, bọn chúng cũng không thể không làm theo pháp luật, chuyện này một khi làm kinh động đến quan nha, khi tra xuống, có thể sẽ cháy nhà ra mặt chuột, tình tiết vụ án được làm rõ, bọn chúng dám làm gì chứ? Có điểm này... quan phủ dù sao cũng làm theo pháp luật!”

Nhà ngục đã càng ngày càng tối, ngọn đèn dầu yếu ớt kia, dưới màn đêm u ám căn bản chẳng được việc gì, mà lúc này, bước chân của tên lính đi tuần lại chậm rãi đến gần.

Không biết đã qua mấy ngày như vậy, Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ đã quen với hai người ở cùng nhà ngục, biết được kẻ “kẻ điên” kia không phải thực sự điên, chỉ là trước đây bị oan ức quá, phạm một tội nhỏ xú, mà những kẻ tội ác cực đại so với hẳn trước sau đều đã ra ngoài, chỉ còn lại một mình hẳn tiếp tục ở lại nơi này chịu tội, cho nên thần trí có chút không bình thường. “Kẻ điên” này mọi người đều gọi là “Chó Điên”. Người trong nhà lao gọi lão giả kia là “Nhân Bá”, khi đã ở cùng nhau khá lâu, Nhân Bá mới chịu tiết lộ, nhiều năm trước lão từng là một trong các tiêu sư của “Thần Uy tiêu cục”, sau này trong một chiến dịch đã bị thọt mất một chân, cầm một khoản tiền về và từ chức, nhưng con dâu lão lại vô cùng bất hiếu, đem nhà của lão đi đánh bạc hết sạch, còn có quan hệ mờ ám với em ruột của một vị đại quan. Nhân Bá bực con trai mình nhu nhược, cứ mở mắt trừng trừng làm một con rùa rút đầu mà không dám giận không dám nói, lão tức giận mắng lớn con dâu, ả con dâu đó không ngờ lại dám cãi vả hỏi ngược lại lão, câu nào tiếng nào cũng đều “lão bắt tử, lão dám làm gì”, Nhân Bá trong cơn tức giận liền rút thanh bội đao năm xưa ra, một đao chém chết con dâu. Vì thế, đám họ hàng của đại quan kia sợ Nhân Bá đánh đến cửa, lập tức đi báo quan trước, quan phủ vì thế liền trói nghiêng Nhân Bá lại bằng dây thừng lớn, bỏ vào trong ngục, đã được nửa năm mà cũng chưa thấy thăm vấn gì, không biết định phán sống chết ra sao.

Bốn người sau khi quen thuộc đã thân cận với nhau hơn rất nhiều, có một ngày khi đang ăn cái thứ cơm cháo như tương hồ, Chó Điên an ủi hai người bọn họ: “Những kẻ tiến vào căn phòng giam này toàn bộ đều ra ngoài sớm hơn ta, các người còn lo lắng cái rắm ấy!”

Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nhủ: Người còn có hai mươi năm, nếu chúng ta bị phán mười chín năm, như vậy cũng đủ chết rồi! Nhưng biết là hẳn có ý tốt, cũng an ủi lại: “Nghe nói sắp tới đại thọ của hoàng đế rồi, có thể hoàng ân đại xá, Chu Sa bút vung lên, xá miễn cho người cũng không biết chừng đó!”

Nhân Bá lạnh lùng thêm vào một câu: “Cho dù là có chuyện đó, kẻ được ra quá nửa là giang dương đại đạo (1), mấy tên tiểu dân vô tội như chúng ta, cái số đập phải phân trâu nên mới ở đây. Làm sao còn có thể may mắn mà ra ngoài nhìn ánh mặt trời!”

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ cảm thấy cách nghĩ của Nhân Bá không khỏi có chút quá buồn, nhưng biết là do tâm tình lão đang quá xấu. Con trai lão sợ động đến quan trên, đến cả việc vào ngục thăm cũng không dám tới một lần, có một lần chỉ sai người đưa cơm vào cho lão ăn, lão vút hết ra ngoài, hét lên với người tới đưa cơm: “Ta không cần, ta không cần ăn! Bảo cho nó biết, cha nó chết rồi, coi như ta chưa từng sinh ra một đứa con như nó!”

Sau này con trai lão quả thực cũng không kêu người đưa cơm đến nữa, lão ngày ngày lẩm bẩm tự nói một mình, tối ngủ được nửa giấc là liền kêu lớn tên con trai mình lên, Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ thấy vậy thì chỉ đành thầm thở dài mà thôi.

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ đã ở trong nhà lao được gần tháng, chưa từng bị triệu đi để xét hỏi, hai người họ chỉ đành tự an ủi mình, bởi vì từ quá trình gây án cho đến lúc bị bắt, căn bản chẳng cần thiết phải thăm vấn rồi kết án,... Chỉ là, bọn họ bị phán phải ngồi trong nhà lao bao lâu đây? Đây là vấn đề mà bọn họ cực kỳ muốn biết.

Khí trời dần nóng lên, có một buổi chiều, một sai dịch đi xuống, giờ ngọn đuốc lên chiếu sáng, kêu một tiếng: “Thiệu Tinh Vũ? Lão Lưu?”

Thiệu Tinh Vũ mở miệng định trả lời, nhưng đã kịp thời ngưng lại.

Lưu Tuế Kỳ đang ngủ trưa, mơ mơ màng màng, đáp lại một tiếng: “Ân?”

Người đó cười lạnh một tiếng, đi lên phía trên, ngọn đuốc dần dần đi xa, trong ngục lại trở lại tối tăm như cũ, Thiệu Tinh Vũ nhận ra người đó chính là Phù bồ đầu, kinh hãi đến toát ra một thân đầy mồ hôi, lay tỉnh Lưu Tuế Kỳ dậy, hai người giạt mình nhìn nhau, Chó Diên cười hì hì nói: “Ý? Ở đây có người nhận ra các người, các người được cứu rồi!”

Trong lòng hai người Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ lại biết rõ. Lưu Tuế Kỳ là dùng tên “Triệu Tử Á”, Thiệu Tinh Vũ thì dùng tên “Lôi Vĩ” để gây án, Phù bồ đầu sao có thể gọi ra tên của bọn họ được? Hai người càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, nhưng lại chẳng có cách nào để thoát khỏi nhà giam này, chỉ đành ngồi đó cho người ta tới xẻ thịt.

Nhân Bá lạnh lùng nhìn sang bên cạnh nói: “Ta thấy, các người là người giang hồ, vào đây để lánh nạn hả?”

Thiệu Tinh Vũ chỉ đành gật đầu, Nhân Bá thở dài nói: “Sống chết có số, phú quý tại trời, hận thì chỉ hận có một số kẻ, cả cuộc đời, đến nửa chuyện tốt cũng không làm được!”

Cứ phải đợi ba đêm dài đằng đặc như vậy, Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ gần như không thể ăn ngon ngủ yên, Nhân Bá vẫn luôn khuyên bảo: “Tiểu huynh đệ, nhìn thoáng một chút đi, có lẽ hắn chỉ là thử bữa một chút thôi, gọi nhầm tên ấy mà.”

Thiệu Tinh Vũ buồn bã không thôi nói: “Nếu là gọi nhầm, sao lại trùng hợp thế, hai cái tên cùng gọi ra một lúc?”

Nhân Bá cười nói: “Trước đây ở trong nhà lao này cũng có một kẻ họ Chiêu, tên là Chiêu Tinh Ngô (2), là một người đọc sách, vì viết thơ đắc tội với đại quan triều đình, sau bị chém đầu, cái tên này gần giống tên người, có lẽ là bồ khoái đó nhất thời gọi nhầm thôi; còn về ‘Lão Lưu’, trong nhà lao này có ít nhiều kẻ họ Lưu, sao người biết là hắn gọi mình chứ? Đừng có như người nước Kỷ lo trời sập, nếu bọn chúng muốn giết người, còn đợi nhiều ngày thế này ư? Sớm đã lôi các người ra ngoài mà giết luôn rồi!”

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ nghe thấy những lời này rồi mới hơi cảm thấy sinh cơ nổi lên, quả nhiên qua mấy ngày sau, vẫn đều bình thường không có chuyện gì. Cho đến một ngày, cửa nhà lao cốt kết mở ra, mười viên ngục tốt đi vào trong, mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, bởi vì khi áp giải phạm nhân, rất ít khi phải dùng đến trận thế lớn thế này.”

Chỉ nghe gã cai ngục dẫn đầu tuyên đọc: “Trương Quốc Nhân bức gian không thành, giết chết con dâu, nay, do con trai ở Trương gia tố cáo, án tình rõ ràng, xử trăm lạng quyết, răn đe chúng nhân!”

Nhân Bá chấn động, quỳ xuống trên đồng cỏ, toàn thân cứng ngắc, miệng lẩm bẩm nói: “Ta là bị tù chung thân, ta là bị tù chung thân...”

Ngục tốt muốn lôi lão ra ngoài, Nhân Bá tóc trắng bạc phơ, những giọt nước mắt già nua tuôn chảy, nắm chặt lấy cột gỗ không buông, đám ngục tốt vừa đánh vừa đá vừa kéo vừa lôi, lão vẫn kêu lên những tiếng sắc nhọn: “Ta chỉ là bị tù chung thân, ta rõ ràng là chỉ bị tù chung thân...”

Đám ngục tốt cuối cùng cũng lôi được lão đi, cánh cửa gỗ lại được đóng lại, Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ trong lúc hoang mang đột nhiên nghe thấy tiếng uống nuốt nước bọt, chỉ thấy Chó Diên đang khóc đến toàn thân co giật, một mực lặp lại câu nói: “Ông vô tội được thả, ta mới là tù chung thân, ông nên vô tội được thả, ta mới là tù chung thân...”

Chẳng biết có cánh cửa nào trong ngục mở ra, một trận gió lạnh ùa vào, Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ đều run lên một chút, đồng thời nhìn thấy thân sắc tuyệt vọng trong mắt đối phương.

Nhân Bá một đi không trở lại, trong ngục lại càng thêm tịch mịch thê lương.

Qua hai ngày như vậy, đột nhiên lại có mười mấy tên ngục tốt tới, giới bị sâm nghiêm mở cửa nhà lao ra, Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ trong lòng thâm nhủ: Hồngбет rồi! Trong đầu hai người đều sinh ra một ý

ngiht: Có nên liều chết xông ra ngoài không? Nhưng hiện giờ trên tay hai người họ đều có gông cùm, chắc chắn chẳng thể xông ra được.

Chỉ nghe tên giám ngục kêu lên: “Mã Gia Quang, ra đây!”

“Chó Diên” toàn thân co lại chui vào trong lồng cỏ mao, từ chỗ hông phát ra mùi hôi thối, miệng gào khóc: “Ta là tù chung thân, là tù chung thân, không phải tội chết, ta đã bị phán tội rồi. Thật sự không phải tội chết!”

Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ thấy thì ra kẻ bị gọi không phải là mình, đều đồng thời thở phào một hơi: May quá... Nhưng vừa suy nghĩ một chút, lại cảm thấy xấu hổ, trong lòng sinh ra ngờ vực, Chó Diên rõ ràng là bị phán hai mươi bảy năm, hơn nữa đã bị nhốt bảy năm rồi, sao có thể...?

Chỉ nghe Chu giám ngục đó nói: “Người cố sống cố chết thế làm cái gì? Bản án lần trước, giờ huyện thái gia đã tra xét xác minh lại, án đã được xóa bỏ, người có thể trở về rồi!”

Chó diên vừa nghe, lập tức hai mắt như dựng đứng lên.

Chu giám ngục tức giận nói: “Người có muốn đi không đây?!”

Chó Diên mừng rỡ đến phát cuồng: “Thật sao?”

Chu giám ngục cười hắc hắc hai tiếng: “Ta đối với các người cũng giống như với huynh đệ của mình vậy, đã gạt các người bao giờ chưa? Người nói đi!”

Chó Diên nhảy phắt một cái đứng dậy, giữ lấy Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ vừa hôn vừa kêu ầm lên, Chu giám ngục bức mình nói: “Cái tên diên người, còn không đi nữa là ta nhốt người thêm tám năm mười năm nữa đó.”

Chó Diên cuống quýt đi nhặt nhanh mấy thứ như quần áo rách nát hay bát đĩa vỡ, Chu giám ngục mắng: “Cần những thứ này làm gì, bên ngoài có đầy!”

Chó Diên vội vã dập đầu nói: “Vâng, vâng, vâng.”

Lại sợ một câu nói làm đắc tội những người này, liền có vẻ như thay đổi chủ ý, nghĩ đến việc phải vứt bỏ những thứ đã nương tựa cùng hần bao lâu, trong lòng cảm thấy rất không nỡ, lại nghĩ đến hai người đã từng ở cùng với hần, đưa tay ra ôm lấy hai người, khóc lên: “Các người... phải ngoan ngoãn đó... Nhất định sẽ được ra ngoài rất nhanh thôi...”

Thiệu Tinh Vũ vỗ vỗ vai hần nói: “Sau khi ra ngoài, đừng có diên nữa.”

Giám ngục quát lên: “Mau!”

Chó Diên đứng dậy, đi ra ngoài, đồng thời hướng về phía Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ dụng lực gật mạnh đầu: “Ta sẽ không diên nữa đâu.”

Chó Diên dưới sự vây quanh trước sau của một đám ngục tốt, bước ra khỏi nhà lao, hần trong lòng vui vẻ đến không thể hình dung, lần đầu tiên nhìn thấy trời xanh chính là đáng quý như vậy, đáng yêu như vậy, hần trong lòng cười lên ha hả, chỉ muốn nói lớn với mọi người trên toàn thế giới: Ta ra ngoài rồi, cuối cùng ta được ra ngoài rồi, ta cũng không cần trở về nữa rồi...

Ngục tốt dẫn hần đến một gian phòng lớn, Chó Diên có chút bất an, giám ngục nói: “Người còn phải ký tên rồi mới có thể ra ngoài, ở đây làm cho xong thủ tục đi.”

Chó Diên tuy có chút không hiểu, cũng chỉ đành đáp lại: “Vâng.”

Đám giám ngục và ngục tốt đều lùi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình hần, Chó Diên trong lòng hận không thể lập tức ra ngoài, càng thêm đứng ngồi không yên.

Lúc này cánh cửa đã được kéo lên, ba người nối đuôi nhau đi vào.

Chó Diên không khỏi có chút rợn tóc gáy, tuy là dưới ban ngày ban mặt, trước mắt vẫn phập phù hình ảnh bó đuốc trong nhà ngục.

Qua một hồi, một tiếng kêu thảm tắc nghẹn vang lên, một người bị vứt ra ngoài, ba người nọ theo đó bước ra, một thanh niên trong đó nói: “Tên này cấu kết với phản quân, lấy cửa cất đầu hẳn xuống, phân phó cho đao phủ lập tức chấp hành!”

Ngục tốt vội vã nói: “Vâng.” Ngay sau đó liền bê Chó Diên lên, lúc này trông hẩn mềm nhũn như bùn đất, chẳng còn hình người, nhưng nhất thời còn chưa biết đã tắt hơi hay chưa.

Hán tử áo đỏ vỗ vỗ tay nói: “Tên nhãi nhép này còn vọng tưởng muốn ra ngoài, thực đúng là muốn tìm đường lên trời.”

Thanh niên áo gấm đột nhiên hỏi: “Thực ra, người này tội không đáng chết, rốt cuộc là có nên giết hay không?”

Kẻ trên mặt có vết bớt xanh, thần sắc thâm trầm nói: “Hai tên tiểu tử đó hại chúng ta tìm lâu như vậy, khiến cho đồng đạo vô lâm đều biết chúng ta đến cả hai thằng nhãi con mà cũng không bắt được, uy phong mất hết! Hừ, nếu không có Cổ công tử nhờ quan viên các địa phương để ý giùm và vẽ hình ra, cuối cùng may được Phù bồ đầu nhận ra đúng là có hai người này, hơn nữa còn luôn hoài nghi hai tên cướp hồ đồ này sao lại dễ bắt tới tay như thế, nếu không chúng ta quả thực đúng là bắt nhận quanh năm hôm nay lại bị nhận che mắt, để bọn chúng lừa gạt mất...”

Hắn dừng lại một chút rồi mới tiếp: “Còn về hai kẻ ở cùng với tên tiểu tử này, phải giết cho sạch sẽ: một là có thể tránh việc sẽ lộ ra ngoài, hai là sự việc này từ đầu đến cuối, khó đảm bảo rằng hai tên tiểu tử kia không nói với ai, những kẻ này lưu lại bất kì một ai cũng là mầm họa, cho nên,” – hắn dùng hai tay so sánh, tiếp đó nói, – “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

Hán tử áo đỏ vỗ tay nói: “Chính thế.”

Thanh niên áo gấm cũng cười lên, vỗ vỗ vào thanh trường kiếm bên hông, nói: “Chuyện tiếp theo...”

Hán tử áo đỏ nói: “Nên tới lượt chúng ta tề kiểm rồi.” Ba người lại nhất tề cười lên.

Trong lao ngục, chỉ còn lại Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ. Hai người ngồi đối diện với nhau rất lâu. Không biết tại sao, trong lòng cứ cảm thấy nặng trĩu, tựa như đều có một vài điềm báo không may vậy.

Thiệu Tinh Vũ cố nặn ra nụ cười nói: “Chó Diên hiện giờ đã ở bên ngoài, nhất định là đang rất vui vẻ rồi.”

Lưu Tuế Kỳ đột nhiên nói: “Kỳ quái.”

Thiệu Tinh Vũ sững sốt, vội hỏi: “Cái gì kỳ quái?”

Lưu Tuế Kỳ đáp: “Ngươi xem, dãy phòng giam này đều chật chội như vậy, thông thường, một gian phòng giam có năm sáu người chen chúc là chuyện bình thường, mà bây giờ Nhân Bá đã bị xử quyết rồi, Chó Diên cũng được thả ra rồi, sau không có người lấp vào chỗ của bọn họ chứ? Nhìn phòng giam đối diện mà xem, rõ ràng đã có sáu phạm nhân, sáng nay còn cố nhét thêm một người vào, đây là tại sao?”

Thiệu Tinh Vũ cười cười nói: “Ồ, chúng ở được ở thoải mái một chút, không tốt sao?”

Lưu Tuế Kỳ lại nói: “Ngươi có phát giác được gì không?”

Thiệu Tinh Vũ ngạc nhiên hỏi lại: “Phát giác cái gì?”

Lưu Tuế Kỳ nói: “Đám ngục tốt đó hình như đặc biệt chú ý tới chúng ta, mấy ngày nay đối với chúng ta hình như cũng đặc biệt khách khí.”

Thiệu Tinh Vũ khuyên: “Ngươi đừng nghi thần nghi quỷ nữa!”

Lưu Tuế Kỳ nói: “Không biết tại sao, ta cứ luôn cảm thấy có ý đồ không đúng lắm.”

Thiệu Tinh Vũ nói: “Ngươi yên tâm đi...” Cuối cùng không nén nổi nói: “Lão Lưu, ta cảm thấy chúng ta đã đến nhầm chỗ rồi!”

Lưu Tuế Kỳ vừa nghe, lập tức bị dọa nhảy dựng lên, hẩn vốn cho rằng chỉ bản thân mình đoán vậy, mà giờ mới biết thực ra trong lòng Thiệu Tinh Vũ cũng có suy nghĩ như thế này, như vậy, ngược lại càng khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng: “Ý người là...”

“Ta đã làm liên lụy tới người...” Thiệu Tinh Vũ đau đớn nói.

“Sao người lại nghĩ như vậy chứ?!” Lưu Tuế Kỳ kêu lên.

“Cái kế vào ngục này là ta nghĩ ra, lại đã hại đến người...”

“Có lẽ, chẳng có chuyện gì cả, là hai người chúng ta nghi thần nghi quỷ mà thôi;” Lưu Tuế Kỳ an ủi lại Thiệu Tinh Vũ, - “nếu không vào nhà lao, chúng ta có thể sớm đã chết dưới kiếm của ba tên vương bát đản đó rồi!”

“Chúng ta có nên...?” Thiệu Tinh Vũ ánh mắt chớp động, trông mắt nhìn quanh phía bên ngoài hàng rào.

Lưu Tuế Kỳ dùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn nói: “Vượt ngục?”

Thiệu Tinh Vũ gật mạnh đầu đáp: “Hiện giờ nếu chúng ta ra được bên ngoài, chưa chắc ba tên vương bát đản đó còn đang tìm chúng ta; nói không chừng có thể...”

Đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân truyền tới, một hàng người đi xuống, Thiệu Tinh Vũ và Lưu Tuế Kỳ đều lo lắng đến đứng tim. Quả nhiên, mười mấy tên ngục tốt này dừng bước ở phòng giam bọn họ, tên giám ngục mở khóa cửa phòng giam ra nói: “Triệu Tử Á, mau ra đây, huyện thái gia đang thăng đường thẩm tra vụ án của người.”

Lưu Tuế Kỳ và Thiệu Tinh Vũ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tràn ngập vẻ sợ hãi, nghi hoặc, nhưng miệng giám ngục lại chỉ gọi đến tên giả của Lưu Tuế Kỳ, trong lòng trấn định hơn rất nhiều, Lưu Tuế Kỳ thấp giọng nói: “Cái gì phải tới, cuối cùng cũng sẽ tới.”

Thiệu Tinh Vũ đứng dậy nói: “Tôi và hãn cùng một vụ án, có phải là cùng lên một lượt...?”

Giám ngục ngắt lời như chém đinh chặt sắt: “Không được, đây là thẩm án, người cho rằng là đến để xem nhiệt náo sao?”

Lưu Tuế Kỳ xoay tay lại đặt lên vai Thiệu Tinh Vũ, Thiệu Tinh Vũ đặt lại tay lên mu bàn tay hãn, dụng lực nắm chặt, Lưu Tuế Kỳ thở dài một hơi, uốn người lên, bước từng bước lớn ra ngoài, cùm chân phát ra những tiếng loảng xoảng, cánh cửa lại bị đóng lại, những tiếng ken két từ chiếc ổ khóa rỉ sét phát ra.

Chú thích:

(1): Chỉ những tên giặc cướp trên giang hồ

(2): Chiêu Tinh Ngô - - zhao xing wu, đọc na ná - - shao xing wu - Thiệu Tinh Vũ

3. Chương 3 (cuối) Kiểm, Rốt Cuộc Có Nên Tể Không?

Sau đó hãn lại tự an ủi mình, cho dù tất cả lộ ra thì đã sao? Nơi này là nha môn, tất cả phải theo pháp luật mà làm, đến lúc đó, nói không chừng có thể tra ra chân tướng sự thật, lật lại được vụ huyết hải kỳ oan trên người mình!

Vừa nghĩ vừa nghĩ, đột nhiên trước mắt mờ đi, mấy bóng người đã ở phía trước hàng rào phòng giam, tay cầm ngọn đuốc. Thiệu Tinh Vũ ngẩng đầu lên, nhận ra một người trong đó, chính là Phù bồ đầu, chỉ thấy trên mặt Phù bồ đầu có một nụ cười nanh ác không giấu nổi, Thiệu Tinh Vũ trong lòng phát lạnh, Chu giám ngục quát lên: “Đến người rồi!” Mấy tên ngục tốt cùng xông vào, lôi Thiệu Tinh Vũ ra ngoài.

Thiệu Tinh Vũ sau khi bị áp giải đi, Chu giám ngục và Phù bồ đầu nhàn nhả đi theo sau lưng hãn, sau khi Thiệu Tinh Vũ bị đẩy vào trong thạch thất, giám ngục hướng về phía Phù bồ đầu cười hùa theo: “Phù đầu nhi, lần này người đứng là phát tài lớn rồi đó!”

Phù bồ đầu cười lên ha ha, hai người đi ra khỏi nha môn, vừa đi, Phù bồ đầu vừa cười nói: “Sao? Hay là đổi chỗ nhé!”

Chu giám ngục lắc đầu oán trách: “Chúng ta ở bên trong chỉ coi trông phạm nhân khóa nhốt phạm nhân, làm gì có thứ gì kiếm được? Còn chẳng nhiều mỡ nước bằng Phù đầu nhi ở bên ngoài bắt phạm nhân!”

Phù bổ đầu cổ làm ra vẻ thần bí cười nói: “Thực ra, bắt giữ phạm nhân làm gì có kiếm được như thế, thả phạm nhân mới là ăn được lắm!” Hai người đều hiểu rõ lòng nhau, cùng cười lên ha ha.

Phù bổ đầu lại nói: “Có điều, ngươi là đại tổng quản giám lao, không sợ không có kim ngân tài bảo, mà nữ đưa đến tận cửa!”

Chu giám ngục âm hiểm cười nói: “Cái này tự nhiên, cái này tự nhiên, có điều không so được với lão ca ngươi a...”

Phù bổ đầu nói: “Ngươi lần này tới đây vòng vo tam quốc tán tụng ta, chắc chắn là đã biết ta đã được hưởng ân huệ từ huyện thái gia và Cổ công tử, ta mời ngươi đi Châu Lệ viện uống rượu là được chứ gì?”

Hai người đang nhỏ giọng nói chuyện lớn tiếng cười lên, đột nhiên thấy phía trước có một người đi tới, Phù bổ đầu hô lên: “Này, lão Hưu.”

Người này chính là Hưu ban đầu. Hưu ban đầu miễn cưỡng chào lại một tiếng, nói với vẻ châm biếm: “Phù bổ đầu nhai gần đây thật có vượng khí!”

Phù bổ đầu cười nói: “Ngươi đừng có nghiêng răng nghiêng lợi như thế, hai tên đào phạm đó là chúng ta cùng nhìn thấy, chỉ là ngươi không sinh nghi, còn ta lại cảm thấy tự dưng có hai con nhặng mù lao đến cửa, trong lòng lưu ý, mới nghĩ đến một tên trong đó có dung mạo rất giống với hình của tên Thiệu Tinh Vũ trên bảng cáo thị, vì thế ta liền báo lên... ha ha, cái này gọi là vận may đến đầu, đang ngủ cũng bị hoàng kim rơi trúng làm cho tỉnh lại.”

Hưu ban đầu cười khổ nói: “Ngươi thì tốt rồi...”

Bỗng dưng, có một người đi đến gần ba người.

Người này đột nhiên xuất hiện, khi ba người kinh ngạc phát giác ra, y đã đến cực gần.

Nhất thời, Phù bổ đầu, Hưu ban đầu và Chu giám ngục đều chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ thấy hai hàng mi rậm rạp và một đôi nhãn thần bức người, phía sau đầu còn có một thanh đao vô gờ.

Người này hỏi một câu: “Chuyện là như thế nào?”

Ba người sững sờ, người nọ lại nói: “Nói hết từ đầu đến cuối cho ta.”

Phù bổ đầu dạo này thường xuyên tác ụ tác phúc, đã lâu lắm không bị người ta quát mắng như thế này? Rút đao ra hét lên: “Đi (phần đầu câu chữ)...” Đột nhiên, ba người toàn thân cứng đờ, huyết đạo đã bị khổng chế hết, người nọ dùng một cánh tay trái kẹp lấy cả ba người lướt đi, động tác nhanh chóng, hết như chẳng mang theo vật gì vậy.

Thiệu Tinh Vũ bị đặt trên một chiếc ghế đá trong thạch thất. Một loạt những tiếng “lạch cạch” vang lên. Sau đó những sai dịch ở đây đều nhất nhất lùi ra ngoài, đồng thời khóa cửa lại.

Trái tim Thiệu Tinh Vũ dần trầm xuống.

Hắn biết đây đương nhiên không phải là nơi thẩm vấn tội phạm, hắn chỉ mong có pháp luật và công chính thực sự, như vậy là đã cực kỳ thỏa mãn rồi.

Cửa ngách của gian thạch thất mở ra, ba người nối đuôi nhau đi vào, Thiệu Tinh Vũ bỗng cảm thấy mình thà đâm đầu chết luôn đi còn hơn.

Hắn thà đâm đầu chết đi cũng không muốn nhìn thấy ba kẻ này.

Vạn Cổ Thiêu.

Cổ Cẩm Tàng.

Thu Ánh Thụy.

Vạn Cổ Thiêu cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Thiệu Tinh Vũ cảm thấy yết hầu khô cứng, một câu cũng không nói ra được.

Thu Ánh Thụy nói: “Trốn thì có ích gì? Ngồi trong nhà lao hai tháng, chẳng bằng để chúng ta bắt được còn hơn!”

Vạn Cổ Thiêu nở nụ cười âm độc: “Có muốn xem xem đồng bọn của người không?” Đưa chân lại khều khều chọc chọc trong cửa ngách của thạch thất, đột nhiên một vật thể to lớn bay ra, rơi ngay xuống chiếc bàn đá trước mặt Thiệu Tinh Vũ, máu tươi loáng cái đã nhuộm đỏ cả chiếc bàn. Thiệu Tinh Vũ kêu lên một tiếng quái dị, đứng thẳng dậy, chỉ thấy Lão Lưu đang ở trên chiếc bàn, gân cốt toàn thân đều bị móc ra, mũi bị cắt mất, tròng mắt cũng bị móc ra, mười ngón tay cũng bị chặt đứt, hình trạng thập phần đáng sợ.

Thiệu Tinh Vũ vẫn đang thét lên, phảng phất như thể điên cuồng hô lên như vậy mới có thể làm tiêu tán bớt một phần trăm một phần ngàn sự sợ hãi trong lòng hắn.

Thực ra trong lòng hắn không chỉ có sợ hãi, còn có sự phẫn nộ đến cực điểm, tại một nơi có pháp luật như thế này, vậy mà không ngờ không có cửa để mà kêu khổ, phải để mặc cho người ta chém giết! Hắn vừa gào thét, toàn thân vừa run rẩy, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Vạn Cổ Thiêu lạnh lùng nói: “Người đừng kích động. Chúng ta vì muốn trừng phạt tội các người đã làm lãng phí thời gian và tâm lực của chúng ta, chỉ mới dùng một chút thủ đoạn vui vui thôi... Còn nữa, để tránh hậu họa, hai tên ở cùng nhà lao với người, một tên bị phán chém đầu, tên còn lại, hai canh giờ trước bị chúng ta bức cung, không chịu nổi nữa, chết rồi.”

Thiệu Tinh Vũ chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng cả lên, chẳng còn đếm xỉa đến thứ gì nữa, lớn tiếng hỏi: “Chuyện này có liên can gì với bọn họ?! Bọn họ, một người ăn trộm cái bánh màn thầu, bị phán ngồi tù hai mươi bảy năm, đã ngồi bảy năm rồi, người kia vì con dâu thông gian với kẻ khác, nhất thời lỡ tay giết chết, kết quả con trai lão ngược lại còn đi tố cáo tội trạng của lão,... Bọn họ, chẳng có quan hệ gì với chúng ta, các người, không ngờ các người đến cả bọn họ mà cũng không bỏ qua!”

Thu Ánh Thụy nói: “Ta sao biết các người có phải là cùng một bọn hay không?”

Cổ Cẩm Tàng nói: “Vì sao ta phải bỏ qua cho bọn chúng?”

Thiệu Tinh Vũ căm hận nói: “Đồ chó chết khốn nạn tâm ngoan thủ lạt!”

Vạn Cổ Thiêu cười nói: “Chính là bốn chữ tâm ngoan thủ lạt này, bốn chữ này, trên giang hồ đáng tiền lắm đó, không như vậy thì chẳng thể nào sống tiếp được.”

Thiệu Tinh Vũ nói: “Các người nói cùng với ca ca ta hợp tác làm ăn, kết quả là lừa gạt ngân lượng của huynh ấy, khiến huynh ấy treo cổ tự sát, các người còn đến làm ô nhục muội tử ta, đá chết cha ta, vừa khéo để Lão Lưu nhìn thấy, thông báo cho ta, mấy tên mặt hiệp thiếu mặt người dạ thú các người! Chỉ hận ta võ nghệ thấp kém, không đánh lại các người, chỉ đành cùng Lão Lưu trốn chạy khắp nơi, vô luận kiện cáo đến đâu, đều vì uy vọng trong võ lâm và quan phủ của các người, ai cũng không dám dây đến, ngược lại thấy bọn ta rơi xuống giếng còn ném đá! Cuối cùng, không ngờ, vẫn là... ta hại Lão Lưu! Là ta đã hại Lão Lưu!”

Vạn Cổ Thiêu cười nói: “Người không cần phải khó chịu đâu; qua một lúc nữa, người cũng sẽ theo hắn đi thôi.”

Thu Ánh Thụy cười lạnh nói: “Người cũng không đơn giản a, không ngờ đã nói động được cái gì mà ‘Hiệp Đạo’ Uyển Nhuệ Hồ ở Chấn sơn gần đó tới ra mặt giúp người, nếu không phải Cổ công tử điều động quan binh bao vây tiểu trù, nói không chừng, người sớm đã chiếm cứ đỉnh núi làm sơn đại vương rồi.”

Thiệu Tinh Vũ phẫn nộ nói: “Các người cũng nắm lấy điểm này, đến đâu cũng nói chúng ta là sơn tặc cường đạo, vu cáo tội danh phản quân, tróc nã chúng ta, các người... thực không phải là người!”

Cổ Cẩm Tàng nói: “Người đã mắng đủ chưa? Đừng có quên, người mắng một câu, chúng ta sẽ để người phải mong được chết thêm một phần!”

Thiệu Tinh Vũ nói: “Được! Ta chỉ muốn biết một chuyện!”

Cổ Cẩm Tàng nói: “Người nói ra xem.”

Thiệu Tinh Vũ nói: “Các người tàn hại chúng ta như vậy, rốt cuộc là vì mục đích gì?”

“Tế kiếm.” - Vạn Cổ Tàng đáp - “Chẳng có cách nào khác, làm hiệp thiếu trong võ lâm, mỗi năm ít nhất phải giết vài tên đại gian đại ác để tế kiếm, nếu không, danh tiếng sẽ bị giảm xuống, nhưng nếu phải giết ác đồ chân chính, vừa mạo hiểm lại khó khăn, chẳng hề dễ dàng, loại người giống như các ngươi, chỉ cần bức một chút là sẽ đứng ra liều mạng, vừa khéo cho chúng ta cái cớ để trừ gian diệt ác!”

Hắn cười cười nói: “Kiếm của chúng ta, mỗi năm luôn phải dùng máu tươi của vài người để tế, nếu không, phía Thu thiếu hiệp sẽ khó mà ăn nói với sư tôn, phía Cổ công tử cũng khó có thể khiến phụ thân nở mày nở mặt... Còn về ta, đã ăn lộc vua thì phải chia sẻ ưu lo cho vua, chức trách của ta chính là an bài thể nào để cho hai vị đây tế kiếm, tạo dựng hình tượng ‘anh hùng hiệp thiếu’!”

Thiệu Tinh Vũ tức giận cười lên điên cuồng: “Hay cho cái ‘anh hùng hiệp thiếu’ chó lợn không bằng kia!”

Vạn Cổ Thiệu sắc mặt biến đổi, nói: “Trò chơi của chúng ta cũng đã chơi xong rồi, ngươi cũng nên chết rồi đó!”

Thiệu Tinh Vũ nhảy mạnh lên, kéo theo cả chiếc gong nhảy lên bàn, hai tay phân ra, chiếc cùm sắt ở hai cổ tay vang lên leng keng một hồi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “Muốn chém muốn giết thì lên đây, ta có chết cũng quyết không nhắm mắt!”

Vạn Cổ Thiệu, Cổ Cẩm Tàng, Thu Ánh Thụy ba người nhất tể cười lên điên cuồng, cười được một hồi, Thu Ánh Thụy cố nén cười nói: “Ngươi với cái bộ dạng này... có thể là địch thủ của chúng ta sao?”

Thiệu Tinh Vũ cắn chặt vào môi đến chảy máu: “Không đánh lại thì cùng lắm là chết! Nhất định có một ngày, sẽ có người đến thu thập các ngươi, mấy tên bại hoại của võ lâm!”

Ba người sắc mặt biến đổi, Thu Ánh Thụy rút ngay kiếm ra, đang muốn xuất thủ, đột nhiên nghe thấy một âm thanh vang lên: “Đợi một chút.”

“Bộp!” Một bóng người bay vào, không ngờ lại là một thi thể không đầu!

Thiệu Tinh Vũ vừa nhìn, cho rằng lại có địch nhân nào đó tới, dù sao hắn cũng định chắc là mình sẽ chết, cũng không để ý nhiều, nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy y phục hoa lệ trên thi thể không đầu kia, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn đi, chỉ thấy nơi cửa gác xuất hiện một bóng người khí thế bức nhân, ba người Vạn Cổ Tàng trên mặt đều xuất hiện một vẻ quỷ dị cùng sợ hãi, thân hình người này không phải là cao lớn, trong chỗ tối khó mà nhìn rõ, nhưng sát khí bức nhân tỏa ra lại khiến cho trái tim của mấy người trong thạch thất đều đập thình thịch.

Trong tay người nọ đang xách một cái đầu.

Trong phòng đèn dầu mờ ảo, chỉ thấy từ chỗ cổ của chiếc đầu người kia vẫn còn máu tươi rỏ xuống.

Cổ Cẩm Tàng thất thanh kêu lên: “Thức phụ!”

Người đang đứng ở chỗ tối kia bước lên trước một bước, ánh đèn đã có thể chiếu đến, có thể nhìn rõ y phục bằng vải thô cùng thân hình cường tráng của y, chỉ nghe y trầm giọng nói: “Tên cấu quan này coi thường nhân mạng, giết người phán tù bữa bãi, còn mặc kệ người thân và cấp dưới hành sự, không ngờ lại để cho các ngươi làm bữa ngay trong nha môn, ta chặt cái thủ cấp của hắn xuống trước rồi mới tính sổ với các ngươi!”

Cổ Cẩm Tàng vừa kinh hãi vừa tức giận: “Không ngờ người dám giết chết mệnh quan triều đình!”

Người đó nói: “Làm quan mà không yêu dân như con, gọi gì là quan? Nhưng cũng không hẳn ai ta cũng đều giết,” - y móc ra một cái bọc, tiện tay quăng ra, chiếc bọc rơi xuống đất, bốn năm ngón tay người rơi ra, - “có kẻ chỉ hơi cảnh cáo một chút, ở đây có sáu ngón tay người, bốn ngón của Phù bộ đầu, hai ngón của Chu giám ngục, Hưu ban đầu làm tròn chức trách, không phải là kẻ đại ác, ta đã tha cho y.”

Vạn Cổ Thiệu đột nhiên làm ra một chuyện.

Hắn vung cước đá về phía cái tay nắm bên tường.

“Bộp” một tiếng vang lên, cửa đá rơi xuống!

Người đó muốn xông vào trong thạch thất thì đã không kịp, nếu lùi lại một cái là thạch thất sẽ bị đóng kín, ngăn cách với bên ngoài, y hét lớn một tiếng, không tiến không lùi, tay phải đưa lên ngăn cản, cánh cửa đá có sức nặng ít nhất cũng phải ba trăm cân, không ngờ đã bị y một tay cản lại, không rơi xuống tiếp được nữa.

Đứng vào khoảnh khắc ấy Cổ Cẩm Tàng liền lao đến.

Thân hình của hắc xao động như một đạo ngân quang.

Ngân kiếm mau chóng đâm tới hông người nọ.

Người nọ một tay phải chống đỡ cửa đá, lồng ngực mở rộng, tự nhiên không thể chống đỡ được.

Thiệu Tinh Vũ cả kinh, kêu lên: “Cẩn thận...” Hắc kinh hải lao đến, muốn đi ứng cứu, nhưng gông cùm trên người quá nặng, thân thể chậm chạp, một bóng đỏ lóe lên, Thu Ánh Thụy đã cản ngay trước mặt, một kiếm chém xuống!

Thiệu Tinh Vũ vội vã dùng gông sắt cản lại, “đang” một tiếng vang lên, tia lửa bắn ra bốn phía, có một số bắn vào cầm Thiệu Tinh Vũ, một cảm giác đau đớn nóng rát truyền đến.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm vang lên.

Cổ Cẩm Tàng khom người lui lại từng bước từng bước về phía sau.

Lùi được bảy tám bước, đột nhiên xoay người lại, chỉ thấy trước ngực hắc có một lỗ máu, hắc khăn khăn cất tiếng: “Kiếm của ta...” Chưa dứt lời đã đổ gục xuống đất, lúc này mọi người mới phát hiện thanh kiếm trong tay hắc đã không thấy đâu nữa.

Kiếm ở trong tay người nọ.

Ngân kiếm còn đang giỏ máu.

Máu của chính Cổ Cẩm Tàng.

Người đó đoạt lấy thanh kiếm của Cổ Cẩm Tàng đánh tới, rồi lại một kiếm giết ngay hắc.

Y đột nhiên buông tay, cửa đá rơi mạnh xuống, còn y đã lướt vào bên trong.

Ánh nền chiếu tới, người tới có hai hàng mi đao, hai vệt râu đao, trên lưng là một thanh đao vỏ gỗ, chính là Thảm Hồ Thiện.

Vạn Cổ Thiệu chỉ cảm thấy giọng nói của mình đã trở nên thập phần gượng gạo, cố trấn định lại nói: “Thảm Hồ Thiện, người thế này là... Nhưng đã cứu phải kẻ không nên cứu rồi!”

Thảm Hồ Thiện nói: “Lần này quyết không phải cứu nhầm, cũng không phải giết nhầm. Hai tháng trước, ta tin lời của người, còn nay lại đến chậm một bước, mới khiến cho có thêm mấy mạng người vô tội phải chết đi.

Vạn Cổ Thiệu phân biện: “Câu nào của ta cũng đều là lời thực...”

“Lời thực!” Thảm Hồ Thiện dứt khoát cắt ngang, nói: “Nếu không phải tên họ Cổ này đột nhiên đâm ta một kiếm, hành vi bỉ ổi, khiến ta sinh nghi: sao người thủ đoạn như thế này lại có thể đi làm chuyện hiệp nghĩa? Vì thế bèn bắt đầu điều tra chuyện này, ai biết, cả một vùng đó, căn bản chẳng có thôn Đan Đồng! Ta tra đi tra lại, đều không có kết quả, có điều, dù sao vẫn còn có chuyện thổ phỉ trên Chấm sơn, ta đích thân đi một chuyến, mới biết thổ phỉ ở Chấm sơn trước nay chưa từng quấy nhiễu dân chúng, chỉ là bị bức bách phải lạc thảo làm giặc, chuyên đánh những kẻ tham quan xấu xa, gần đây đã bị quan binh tiêu diệt. Ta lần mò điều tra theo manh mối này, mới biết có một nơi tên là thôn Tiểu Tây, quả đúng đã xảy ra một chuyện tương tự như thế. Vì vậy ta đi tới điều tra cẩn thận, nhưng dân thôn cực kì sợ hãi, có thể nào cũng không chịu nói...”

“Có điều, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, ta sống cùng bọn họ một quãng thời gian, cuối cùng cũng làm rõ chân tướng, là có ba người ngoài chạy đến đây, gian ô Thiệu tiểu muội tử, còn giết Thiệu lão đầu, ý đồ bức tử đứa con thứ hai của Thiệu gia, vì thế khiến cho nghĩa đạo (đạo trong đạo tặc) ở Chấm Sơn trượng nghĩa xuất thủ, dẫn đến một trường quan dân đại chiến, tử thương không ít.....” Thảm

Hổ Thiện nói đến đây, mắt hổ hàm uy, nhìn chăm chăm vào Vạn Cổ Thiệu, nói: “Nếu các ngươi đến đây rồi dừng lại, không đuổi cùng giết tận, có lẽ, ta cũng bắt tất phải giết các ngươi!”

Thu Ánh Thụy sợ sệt nói: “Ngươi...sao ngươi biết...?”

“Sao biết các ngươi ở nơi này vô pháp vô thiên phải không?” Thẩm Hổ Thiện nói: “Ta bỏ ra một tháng thời gian, hiểu rõ tiền nhân hậu quả, lập tức đi khắp chân trời góc biển, đi tìm nơi hạ lạc của Thiệu huynh, có điều, một mối mà chẳng thu được kết quả gì, chỉ đành thay đổi phương pháp, đi tìm hành tung của ba tên tội ác ngấp đầu các ngươi, lại bỏ ra thời gian hai mươi ngày, biết các ngươi đã đến vùng Viên Sơn, ta bèn mau chóng đi tới, vừa khéo lại nghe thấy mấy tên nanh vuốt của quan nha, chuyên nổi giáo cho giặc đang nói đến chuyện này, vì thế mới khiến ta có thể đến kịp thời, ài, tránh khỏi việc lại hi sinh thêm một tính mạng nữa!”

Thiệu Tinh Vũ chính tai nghe thấy người xa lạ đã từng cứu qua mình này, không ngờ lại vì một chuyện chẳng hề liên quan mà bỏ ra nhiều thời gian và tâm lực như thế để điều tra manh mối, trong lòng vô cùng cảm động, kích động nói: “Đại hiệp, người, nếu Thiệu Tinh Vũ tôi có thể sống mà ra ngoài, đời này kiếp này tôi xin làm trâu làm ngựa cho người, cũng...”

Thẩm Hổ Thiện ngắt lời: “Chủ trì chính nghĩa là chuyện đương nhiên, ngươi bắt tất phải cảm ơn ta. Ngươi cũng đã chịu đủ ủy khuất, trải qua mọi gian khổ, thế gian hiện nay, trong quan phủ đã chẳng còn những hào sĩ như ‘Tứ Đại Danh Bổ’ năm xưa để chủ trì công bằng, chỉ đành để những đạo khấu như chúng ta đứng ra đảm đương thôi.”

Thu Ánh Thụy tức giận quát lên: “Họ Thẩm kia, ngươi đừng ngông cuồng, dám đánh quan sai bị thương, ta giết ngươi để tế kiếm!”

Đột nhiên, một kiếm đâm thẳng tới Thiệu Tinh Vũ!

Thiệu Tinh Vũ cuống quýt không kịp đưa tay, Thu Ánh Thụy đã định sẵn tâm ý, muốn một kiếm giết chết Thiệu Tinh Vũ, tiếp đó sẽ cùng Vạn Cổ Tàng hợp chiến đánh Thẩm Hổ Thiện, lấy hai địch một, hẳn không tin là đánh không lại.

Đáng tiếc là thân hình Thu Ánh Thụy vừa động, Thẩm Hổ Thiện cũng lập tức di động.

Kiếm của Thu Ánh Thụy vừa mới xuất ra, ngân kiếm Thẩm Hổ Thiện nắm chắc trong tay đã đâm vào lưng hắn, mũi kiếm đâm tới, xoẹt một nhát lộ ra ở trước ngực!

Thu Ánh Thụy đột nhiên xuất thủ, Thẩm Hổ Thiện một kiếm giết tới, Vạn Cổ Thiệu cũng lập tức có hành động.

Hắn một tay rút kiếm từ trong ống tay áo ra, một quyền đâm thẳng vào cái tay nắm bên tường, cách cửa đá bỗng dựng bay lên, hắn lao ra ngoài nhanh như thiểm điện, đồng thời triển khai kiếm pháp, tạo thành một lưới kiếm trùng trùng điệp điệp sau lưng mình, hết như một con nhím vậy.

Thẩm Hổ Thiện một kiếm giết chết Thu Ánh Thụy, kiếm vẫn còn lưu trong người hắn, không kịp rút ra, người đã nhảy lui về phía sau, trên không trung xoay người lại, rút thanh đao ra!

Trong thạch thất lóe lên đao quang.

Nhất thời, Thiệu Tinh Vũ chẳng nhìn thấy gì nữa.

Đao quang vừa lóe lên rồi vụt tắt.

Đao lại trở về cái vỏ gỗ sau lưng Thẩm Hổ Thiện, hết như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Đao quang vừa rồi cũng tựa như chẳng hề có liên quan gì với hắn.

Nhưng chỉ nghe Vạn Cổ Thiệu kêu thảm một tiếng, người đã lướt ra khỏi cửa đá, bỗng dựng phân làm hai nửa, nhưng thế không dừng lại, vẫn lao thẳng ra ngoài, sau khoảnh khắc, “bụp, bụp” va vào bức tường đá, sau đó mới trượt xuống đất.

Thẩm Hổ Thiện nhìn mảnh kiếm gãy trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Thứ bại hoại như các ngươi, ta cũng phải giết để tế đao!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-kiem>